

ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Μία συγκινητική οελις άπέ τη ζωή ενός έρωτευμένου ποιητού)

καίρια προκαίονσε τους πιστούς στη θεία λειτουργία. Άρχισε πιά ή εβδομάδα των Άγιων Παθών. Η εβδομάδα αυτή είνε ανέκαθεν προσφιλεστάτη στους χριστιανούς, αλλά ό άθάνατος ποιητής της Ίταλίας Πετράρχης την άγαπούσε άκόμα περισσότερο γιατί του έφερε στο νου τη γλυκύτερη ανάμνηση άπ' όσες είχε αισθανθή ή τρυφερότητα του ψυχής στο διάστημα της ζωής του. Μεγάλη ευετηρία ήταν, όταν, νεώτατος άκομη, είχε δη ή θελκτικώτατη Λάουρα κατά τό έτος 1328 να προσεύχεται γονατιστή μέσα στην εκκλησία της Άγίας Κλαίρης του Άδωνίου.

Πολλά χρόνια είχαν περάσει από τότε, αλλά ό Πετράρχης έξακολουθούσε, αλλά ό Πετράρχης έξακολουθούσε ό Πετράρχης. Μίλησε άφοβα, παιδί μου, γιατί ό έσένα όφειλω τη σημερινή ευτυχία μου...

δουσε ν' αγαπά τη θεοποινα τών άνείρων μου άπό τήν άμφορά της και τίς άρετές της! Δυστυχώς όμως ή γυναίκα αυτή που εντύχισε να έχη τραγουδιστή της έναν άπό τους μεγαλύτερους ποιητές τών αίωνων, δέν ήταν περρωμένη να μείνη στη γή πάλιν καιρό. Μιά ξαφνική άρρώστια την προσέβαλε και τήν άρπασε σκληρά μέσ' άπ' τήν αγαλιά τών αγαπημένων της για να τήν φέρη στον οθάνατο. Ό Πετράρχης, μόλις έμαθε τό θάνατο της Λάουρας, βιάστηκε ν' άράτη θλίψη και μιά μέρα φώναξε άπελπισμένος :

— Άπονε θάνατε! Τί μοκό νες!... Μοί πήρες άπό τόν κόσμο τόν άτίμητο έκείνο θησαυρό που μ' έκανε ευτυχισμένο, μοί ξεροίλωσε τήν όφραία έκείνη άδανή που κάτω άπό τόν ίσκιω της λησιμονούσα τίς μεγαλύτερες στενωχόμας μοι!...

Κι' έτσι, όστερ' άπό τη μεγάλη αυτή λύπη, ή τριχες της κεφαλής τού ποιητού άσπασαν πια άπό τά γεράματα και στο ευγενικό μέτωπό του χαράχθηκαν βαθείς ρυτίδες. Μολαταύτα ή καρδιά του διατηρούσε πάντα τόν πρώτο της έρωτα.

Κατά τήν ημέρα αυτή, που ήταν ή έκτέμση της πρώτης του συναντήσεως, ό ποιητής διεψήθησε μέ κλονηθένια βήματα στην εκκλησία της Άγίας Κλαίρης κι' εκεί παρακάλεσε γονατιστός τό Θεό να του επιτρέψη να συναντήση σ' άλλον τελειότερο κόσμο τήν πολυαγαπημένη του.

Όταν έτελείωσε ή θεία λειτουργία, ό ποιητής βγήκε άπό τό ναό σοβαρός και λυπημένος και πήρε τό δρόμο τού σπιτιού του. Μόλις έφτασε εκεί, κλείστηκε στο σπουδασιό του και άνοιξε τήν «Ίλιάδα» τού Όμηρου, μέ τήν όποια συχνά καταπαίνε τόν πόνο του. Άπό καιρό σέ καιρό όμως έσάκωνε τό σβάσιμο κεφάλι του και κάρφωνε τά θλομμένα του μάτια σε μιά εικόνα που ήταν κρεμασμένη στον αντίκρου τοίχο και παριστάνε μιά γυναίκα έπιλωμένη στη νεκρική της κλίνη. Ήταν ή εικόνα της Λάουρας, της πολυαγαπημένης του Λάουρας...

Ό ποιητής θυμήθηκε τότε τήν έξοχική του κατοικία στη Βοκλούξη, όπου, μέσα στην άπέραντη μοναξιά της συνήθιζε ν' άπαγγέλη τά παθητικότερα ποιήματά του προς τήν προσφιλή του Λάουρα, κι' αναοτινάε.

Έτσι πέρασε σιγά - σιγά ή όρα, μέ τό διάβασμα της «Ίλιάδας» και τίς άνειροπολήσεις.

Η νύχτα είχε πιά προχωρήσει. Ήταν καιρός νά πάη νά κοιμηθή, για νά ξαναδοή στον ύπνο τίς χαμένες τίς χαμένες.

Τήν άλλη μέρα όμως, ένά ό ποιητής έγχαρε ένα νέο παθητικώτατο συνέντο, τόν είδοπισαχό ότι μιά άγνωστη γυναίκα ήθελε νά τον ίδι. Ό Πετράρχης, έν και δέν έπιθυμούσε νά τόν διακόπτουν άπ' τήν έργασία του, διατάξε νά εισάγουν τήν άγνωστη.

Σέ λίγο άνοίχτηκε ή πόρτα και παρουσιάστηκε μιά νέα. Ό Πετράρχης σήκωσε τό μάτια του και, μόλις τήν αντίκρισε, κωριέπτηκε άπό μεγάλη έκπληξη. Συγχρόνως άπτηρη χαρά ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Θέλωρε νά πάη προς τό μέρος της νέας, αλλά έμεινε άκίνητος στη θέση του, λόγω της μεγάλης του συγκινήσεως, και μονάχα αυτά τά λόγια κατόρθωσε νά τραυλίση :

— Λάουρα! Άγαπημένη μου Λάουρα!... Ήταν ένειρο λοιπόν, άπταστή, δράμα, εύτό ποδάρια μπρός του ; Είχε είσκαούσει τούς θρήνους του ή Λάουρα και

δούκε άπό τόν τάφο της, τήν ίδια αυτή ημέρα που έκείνος είχε άφιέρωσε στην άνάμνησή της ; Όστε έξακολουθούν νά γίνονται πάντοτε θαύματα σ' αυτό τόν κόσμο ;

Μά όχι. Δέν ήταν φάντασμα αυτό ποδβλεπε. Ήταν ή ίδια ή Λάουρα, σέ όλη τήν ύπεροχη καλλονή της, σέ όλη τή νεότητά της, σέ όλη τή χάρι της, όπως τήν είχε δη τήν άλησμόνητη έκείνη φορά κι' όπως τή διατηρούσε βαθεία ζωγραφισμένη στην καρδιά του...

— Ω! φώναξε καταγοητευμένος ό ποιητής. Ποιά είστε λοιπόν έσεις που μοί ξαναφέρνετε τή χαμένη μου ευτυχία ;

— Ονομάζομαι Λάουρα ντέ Σάνδη, άποκρίθηκε ή νέα. Είμαι ή κόρη της Λάουρας που τόσο έγχαμε δώσο τά άθάνατα ποιήματά σας. Μόλις άνοιξε τό βιβλίο σας και διάβασα τούς στίχους σας, είδα νά φανερώνατε μπροστά μου ένας κόσμο καινούργιο και μιά θεία έκπληξη φλόγισε τήν ψυχή μου. Θέλω νά γίνω κι' έγώ ποιήτρια ! Έρχομαι λοιπόν εδώ νά σας ζητήσω μιά χάρι...

— Τιποτε δέν μπορώ ν' άρνηθώ στην κόρη της νεκρής, άπάντησε ό Πετράρχης. Μίλησε άφοβα, παιδί μου, γιατί ό έσένα όφειλω τη σημερινή ευτυχία μου...

— Αισθάνομαι μιά άκαταγώνιστη δύναμη, έξακολούθησε ή νέα, νά μέ τραβάη προς τήν ποίηση, αλλά φοβάμαι νά προχωρήσω μόνη μου σ' αυτόν τόν άγνωστο δρόμο χωρίς οδηγό. Έλπίζω λοιπόν ότι σείς, ό άποίος διατρέπετε σ' αυτή τήν προνομιοζο τέχνη, σείς ό άποίος θαυμάεσθε άπ' όλο τόν κόσμο, σείς ό άποίος στεφανωθήκατε στο Καπιτώλιο, θά με βοηθήσει νά μέ βοηθήσετε στο έργο μου.

— Καμιά άλλη χάρι σας δέν θά μπορούσα νά ικανοποιήσω μέ τόση εύχαριστία, άνευφάνισε ό ποιητής γεμάτος άπό χαρά, όσο αυτή που μοι ζητάτε. Άπό δω και πέρα λοιπόν τό όνομα της Λάουρας θά μείνη

διδό φορές άθάνατο, άφού θά γίνη κι' ή κόρη της ποιήτρια.

Η νέα έξέφρασε τήν εύγνωμοσύνη της προς τόν γέγοντα ποιητή που δέχτηκε μέ τόση προθυμία νά τή χειροαγωγήσει στο δύσκολο δρόμο της Τέχνης και, άναχωρώντας, του ύποσέθηκε ότι θάόχθον συχνά κοντά του όταν ό πατέρας της κόρης της Σάνδης θά μετακοίσει στο Πατάβιο.

Ό Πετράρχης τήν εύγνωμοσύνη της προς τόν γέγοντα ποιητή που δέχτηκε μέ τόση προθυμία νά τή χειροαγωγήσει στο δύσκολο δρόμο της Τέχνης και, άναχωρώντας, του ύποσέθηκε ότι θάόχθον συχνά κοντά του όταν ό πατέρας της κόρης της Σάνδης θά μετακοίσει στο Πατάβιο.

Στην άρχή νόμισαν πως είχε άργίσει νά ζυτηθή, αλλά ό ποιητής είχε πιά κοιμηθή τόν αιώνη ύπνο. Κοντά του ήταν πεσμένη μιά Ίερή Βίβλος, άπάνω στην όποια ό ποιητής είχε γράψει τό

Ήταν ή εικόνα της πολυαγαπημένης του Λάουρας...

άκόλουθο σημείωμα :

— Τη Λάουρα, τήν προκισμένη μέ τόσες άρετές, τήν είδα για πρώτη φορά κατά τίς 6 Άπριλίου στο ναό της Άγίας Κλαίρης τού Άδωνίου, όταν ήμουν άκόμη νεώτατος. Μά άλλοιμονο, ό άπτηρ της Λάουρας έδωσε κατά τό έτος 1350, στην ίδια πόλι που τήν πρωτοείδα. Έγώ τότε βρισκόμουν στη Βερόνα κι' άργησα νά μάρω τό θλιβερό περιστατικό.

— Η γυναίκα αυτή, ή τόσο όφραία και τόσο σεμνή, έκδηλωσε άθιμρόν στην εκκλησία τών Κορδελιέρον στο Άδωνιον. Για νά θυμάμαι τόν δδνηρό της χαμό, χάραξα έπάνω σ' αυτό τό βελίκο τά λόγια έτούτα μέ χαρά και πίκρα συνάμα.

— Άπό τόν καιρό που έχασα τή μόνη έλπίδα της ζωής μου, νομίζω ότι μπορώ ν' άφήσω χωρίς λύπη αυτόν τό μάταιο κόσμο, στον όποιον βήκα τόσες άπάτες και τόσες διαφενείσεις.

— Άλλοστε ή Οεία Πρόνοια μοί έπεφύλασε στα τελευταία μου χρόνια νά ξαναδώ ζωντανάμένη σχεδόν τήν εικόνα της άγαπημένης μου Λάουρας και νά...

Στό σημείο αυτό τό χέρι τού ποιητή σταμάτησε και δέν μόφρεσε νά πάη περαιώτατο. Η μεγάλη του συγκίνηση τόν είχε οκτώσει. Είχε ξαναδοή μπρός του τή λατρευτή του Λάουρα, ζωντανάμένη στην κόρη της, ποήφερε τό ίδιο μέ τή μητέρα της όνομα.

Η νέα, που είχε τόσο πολύ συγκινηθή άπό τά άθάνατα τραγουδία τού Πετράρχη, που ό πρώτος της στίχο ήσαν έμπνευμένοι άπό τούς δικούς του, ή όφραία κόρη της Λάουρας, ύστερα άπό τό θάνατο τού ψάλτη της μητέρας της, είδε νά οδύνη σιγά - σιγά και τό ποιητικό της ταλέντο. Η χορδές της λύρας της έθραύσθησαν μετά τό θάνατο τού Πετράρχη, κι' έτα ό κόσμος έχασε συγχρόνως δύο ποιητές...

